

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: .....
podpis: .....

Praha 22. 9. 2014
Č.j.:MV-102810-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0325 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl o včasném rozkladu, který podal ..... – Ruská federace, státní občan Ruské federace, trvale bytem ....., (dále jen „žadatel“), právně zastoupen advokátem

Á, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem ..... proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 18. 6. 2014, č.j.: VS-634/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Krajského úřadu Karlovarského kraje dne 18. 12. 2013. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 24. 1. 2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci. Žadatel uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1998. V České republice jeho strýc založil obchodní společnost ..... s. r. o., kde je žadatelova matka společníkem s podílem 50 % a žadatel působí jako jednatel. Uvedená společnost je podle žadatele majoritním akcionářem ve společnostech ..... a. s., a ..... a. s., působících v Karlových Varech a zaměřujících se na lázeňství a hotelnictví. V uvedených firmách, které provozují několik karlovarských lázeňských domů a relaxační centrum, je žadatel členem představenstva a výkonným manažerem.

Vypraveno dne:

1

- 1 -10- 2014

(DS) Mej

Žadatel je svobodný, bezdětný. Žije v rodinné vile v Karlových Varech, společně s matkou, prarodiči, strýcem a jeho dcerou. Všichni rodinní příslušníci rovněž pracují v obchodních společnostech, které v České republice založili a které vlastní. Trvalý pobyt na území České republiky má žadatel povolen od 26. 6. 2006.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku povoleného pětiletého trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, podmínku prokázání znalosti českého jazyka, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl odsouzen pro úmyslný trestný čin, a podmínku plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

III.

Přestože žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., dospělo Ministerstvo vnitra po posouzení všech důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů k závěru, že jeho žádosti nevyhoví. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že při rozhodování o žádosti zohlednilo, že podle platné právní úpravy je věcí jeho správního uvážení, resp. rozhoduje v režimu zvážení naplnění soukromého zájmu žadatele a veřejného zájmu České republiky na udělení státního občanství konkrétnímu žadateli, zda žádosti vyhoví, či nikoliv, a to i za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky pro udělení tak, jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

Dále uvedlo, že rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je podle české právní úpravy ve sféře správního uvážení správního orgánu, jemuž je tato pravomoc věřena, neboť na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při rozhodování o žádosti se zvažuje naplnění soukromého zájmu žadatele o udělení státního občanství České republiky a naplnění veřejného zájmu přijmout žadatele do státního svazku České republiky. Pokud zůstává pochybnost, že oba uvedené zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhoví, byť žadatel podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. splňuje. Takové rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, k níž Česká republika přistoupila. Na podporu svého tvrzení pak Ministerstvo citovalo v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí dvě usnesení Ústavního soudu České republiky z roku 2000 a 2007, v nichž tento zaujal stanovisko, že Česká republika ve svém právním řádu

stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu (ve smyslu, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok) způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. Žadatel napadenému rozhodnutí vytýká nedostatek zákonných důvodů pro zamítnutí žádosti a tedy jeho nepřezkoumatelnost. Uvádí, že splnil všechny podmínky vyžadované zákonem č. 40/1993 Sb. Nerozporuje názor, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, uvádí ale, že byl zkrácen na svých právech zakotvených v Listině základních práv a svobod (dále jen „Listina“), konkrétně porušením čl. 36 odst. 2 Listiny (zde odkazuje na nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 241/01). Žadatel nesouhlasí s tím, že zamítnutí jeho žádosti je odůvodněno pochybnostmi o souladu jeho soukromého zájmu na udělení státního občanství České republiky a veřejného zájmu na jeho přijetí do státního svazku, pokud z odůvodnění zamítavého rozhodnutí není patrné, z čeho jsou tyto pochybnosti odvozeny.

Pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a jeho žádosti vyhověno, případně napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Ministerstvu vnitra k novému posouzení a rozhodnutí.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise.

Ministr vnitra považuje za nezbytné znovu zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., procesním předpisem správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Tato integrace, ke které bude ve zvýšené míře přihlíženo až v souvislosti s novou právní úpravou, podle které není současná žádost posuzována, neznamená bez výjimky pouze integraci pracovní, rodinnou a sociální, ale jsou při ní zohledňována i jiná hlediska v zájmu státu.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra při rozhodování o rozkladu musel zohlednit, že podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví, či

nikoliv, a to i za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství České republiky splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení, tak jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. V neposlední řadě pak dodává, že co se podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v zákoně č. 40/1993 Sb. týče, jde o formální podmínky, jejich splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.

Toto stanovisko bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, kdy Ústavní soud judikoval, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Tuto tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j. II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007. V tomto usnesení Ústavní soud přímo konstatoval, že není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. □

Pokud žadatel argumentuje nálezem Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 241/01, ve kterém bylo konstatováno porušení č. 36 odst. 2 a čl. 26 odst. 1 a 2 (sic) Listiny za okolností, kdy nebyly stěžovateli, zaměstnanci Národního bezpečnostního úřadu, sděleny důvody pro nevydání osvědčení nebo důvody, proč prověřovaná osoba přestala splňovat zákonné podmínky pro styk s utajovanými skutečnostmi a současně není v těchto věcech povolen přezkum nezávislým orgánem, když jde o rozhodnutí týkající se základních práv a svobod, nelze podle názoru ministra vnitra tento závěr aplikovat na řízení o jeho žádosti, neboť Ústavní soud v žádném nálezu neshledal jako protiústavní žádná ustanovení zákona č. 40/1993 Sb., které Ministerstvo vnitra aplikovalo v projednávání žádosti žadatele, ani předmětný zákon nevylučuje přezkum tohoto rozhodnutí a správního řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, nezávislým orgánem. Naopak Ústavní soud v nálezu, sp. zn. IV. ÚS 586/99, a v usnesení, sp. zn. II. ÚS 624/06, zaujal stanovisko, že neudělením státního občanství není porušeno žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou, již proto, že není žádného základního práva, které b suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.

Z výše uvedených důvodů ministr vnitra v rámci správního uvážení rozklad žadatele na návrh rozkladové komise zamítl.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy i v oblasti integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 Listiny, který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům. Z uvedeného je zřejmé, že žadateli stávající status umožňuje v České republice plně

8/6

realizovat své profesní aktivity a nijak ho neomezuje v otázkách soukromého života, i když plná integrace do české společnosti naráží na jeho absenci rodinných vazeb na státní občany České republiky.

P o u č e ň í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

!

- nepřekonatelné
- přijme bezpečnostní opatření